

Pimeässä. Hän toimi aina pimeässä ilman näköaistia. Thomas kuunteli tarkkaavaisesti. Oliko jotain meneillään? Mitä muut supisivat? Supina laantui. Kaikki hyvin. Hän jatkoi matkaansa. Thomas kiersi uupumatonta vahtivuoroaan levollisesti, mutta valmiina pinkaisemaan toimintaan tarvittaessa. Hänet oli luotu sitä varten. Tätä työtä hän tekisi kuolemaansa asti – kuolemaan, josta hän itse ei ollut tietoinen. Väkijoukossa riitti erilaisia tallustelijoita. Thomas pysäytti yhden heistä ja tunnusteli pintapuolisesti. Kaikki kunnossa ja kulkija sai jatkaa kiireellistä matkaansa. Työtä oli loputtomasti. Onneksi vartijoita oli enemmänkin. Heitä oli nokkelasti sijoitettu kaikkialle, ja keskitetty tosissaan suurimmille kulkuväylille. Thomas vaihteli paikkaansa, mutta pysyi valtiellalla tai sen lähetyksellä. Vasemman kurvin takana tuntui tapahtuvan jotain. Thomas riensi paikalle väistellen punertavaksi massaksi muuttunutta väkijoukkoa. Kukaan heistä ei ollut merkittävä tällä hetkellä ja Thomas koki ainoastaan vaaran tunnun edessäpäin. Lähellä partioineet Terrence ja Taylor muuttivat kulkuaan ja kiirehtivät samaan suuntaan. Eteen aukeni risteys, mutta kenenkään heistä ei tarvinnut edes epäillä kumpaan kulkukäytävään olisivat suunnanneet. Pian hälinä ja varoittavat merkit voimistuivat etäisistä akuutimmaksi. Thomas rekisteröi kolme epäilyttävää hahmoa, joista yhdellä oli käsikähmää Tunicen kanssa. Muut yrittivät luikkia huomaamatta parrasvaloissa kylpevän pariskunnan ohi. Thomas pysäytti yhden heistä sanattomasti jyrkällä olomuodollaan. Se antoi Thomasin tutkia hänet alistuneesti. Thomas jäi tunnustelemaan takaa tarkemmin. Tässä oli jotain outoa, jotain uutta, mitä hän ei ollut ikinä ennen tavannut. Sen täytyi merkitä vihollista. Primääristen vartijoiden eliittijoukolla oli selvä tehtävä: eliminoi vihollinen. Thomas veti valitsemansa aseesi esiin. Hän asetti sen aivan viholliseen kiinni ja toimi silmää räpäyttämättä. Ase sai aikaan reiän, josta Thomas ruiskutti harkinnalla valitut myrkyt sisään. Thomas suosi perforiinia reiän aikaansaamiseen. Se oli tehokas ja nopea aine. Entsyymit taas saisivat aikaan sisälmysten totaalisen tuhoutumisen. Muut saisivat hoitaa ruumiin kadottamisen, Thomaksen työ oli tehty. Alue oli turvattu ja viholliset hoidettu. Paikalle ehtineet vartijat kävivät pikaisesti läpi huomioitaan. Tunice ja Taylor olivat vakuuttuneita, että yksilöt olivat infektoituneet viruksella. Tämä oli hyvinkin mahdollista, Thomas ajatteli. Virushyökkäykset olivat lisääntyneet huimasti viimeisen kuukauden aikana. Thomas jatkoi matkaansa eteenpäin. Terrence tuli pian perästä ja jatkoi samaa tahtia Thomaksen rinnalla tarkkaavaisena. Terrencen elämänpäivät olivat jo ehtoopuolella. Hän oli ollut mukana kahdessa viimeisimmässä suuressa sodassa. Niistä kumpaakaan Thomas ei ollut todistanut nuoren ikänsä vuoksi. Terrence aloitti taas tarinansa suuresta influenssasta. Tällä kertaa monia miehiä kaatanut muistelmia alkoi keskivaiheilta. Senkin Thomas oli jo kuullut, kuten alun ja lopunkin muutamaan kertaan. Papattaisiko hänkin vanhuudenpäivillään työnsä tähtihetkiä nuoremmille sukupolville yhä uudestaan ja uudestaan? Olivathan nuo sodat hyvin suuria tapahtumia, joissa oli vaakalaudalla koko elämä. Thomas pysäytti taas hämäränoloisen, hieman epämuodostuneen kulkijan. Ensimmäinen tarkastelu ei paljastanut mitään kummallista, mutta Thomas halusi luottaa vaistoonsa. Hän otti aseensa esiin ja työnsi sen tiukasti kulkijaa vasten. Se hätäntyi ja aneli. Thomas vapautti perforiinit ja anelu loppui. Omatunto jätti kolkuttamatta ja Thomas siirtyi Terrencen kanssa eteenpäin tyhjiin valuvan kulkijan yli. Immunosyytit olivat paljon spesifisempiä vartijoita, jotka suorittivat etsinnät ja tutkinnat hyvin tarkasti. Thomasilla ei ollut sellaiseen aikaa, hän toimi heti jos epäili siihen olevan vähänkään aihetta. Se oli tärkeämpää kuin kompromisoida puolustus. Kulkijoista ei aina päällepäin nähnyt, mitä he varjelivat sisällään. Jotkut kantoivat virusta, kun taas toiset olivat muuttaneet toimintaansa pahaenteiseksi. Joskus kulkija päätti elää ikuisesti ja napsautti apoptoosin pois päältä. Tällöin yksilön lisääntyminen johti siihen, ettei tasapaino elämän ja kuoleman välillä säilynyt. Liikapopulaatio saattoi johtaa syöpämäiseen kertymään. Erikseen oli itse syöpä. Tämä

vaati aina muuttunutta toimintaa; geenit mutatoituivat ja pääsivät tarkan seulan läpi. Thomaksen ja muiden luonnollisten tappajasolujen tehtävä oli löytää seulasta lipsahtaneet solut, jotka vaikuttivat epäilyttäviltä. Kulkijoita riitti loputtomiin. Thomas tapasi päivittäin lukemattomia määriä erilaisia soluja; punasoluja, monen tyyppisiä valkosoluja, verihiutaleita, kaikkien näiden eri kehitysasteita, endoteelisoluja ja joskus vastaan tuli jopa bakteeri. Terrencen horinat ottivat tutun kulkunsa, joka johti aina muistelmien päättymiseen. Liikenne väheni ja kohina laantui. Reitti pieneni ja kulkijat alkoivat automaattisesti ryhmittyä jonoihin mahtuakseen liikkumaan. Pitäisikö palata valtatielle?, Thomas pähkäili. Vartijat pysähtyivät reunalle pois toisten tieltä. Kulkijoista erkani suurikokoinen Trudy. Hän käskytti pientä solua, joka vapisi kuolemanpelossa. Säikähtänyt solu sai kuitenkin jatkaa matkaansa. Kollegiaalisien yökkäyksen jälkeen Trudy lipui Thomaksen ja Terrencen ohi. Terrence oli nuori pian päättyvältä elämänkaareltaan verrattuna Trudyyn. Muistisolut elivät vuosia, elleivät vuosikymmeniä. Kookkaaksi siunattu Trudy kantoi sisällään virusten ja bakteerien tuntomerkkejä, joiden avulla tehtiin eksakti tunnistus ja tuhoaminen. Sekundaarinen immuunivaste oli nopea ja mahdollisti sen, ettei sairastuttu samaan patogeeniin. Thomas ei ollut kateellinen muistisolulle. Hän oli luonteeltaan suuripiirteisempi, eikä Trudyn kaltainen pikkutarkkuus houkutellut. Terrence kommentoi muiden T-solujen merkitystä suurten sotien näkökannasta; jokainen oli tarpeellinen, sillä vihollinen oli viekas. Ilman muistisoluja samat vakavat infektiot voisivat vallata jälleen sotatanteretta tuhoisin seurauksin. Thomas tiesi, että se oli totta, mutta häntä ei kiinnostanut se, koska hänen työnsä ei ollut riippuvainen kenestäkään muusta. Matkan jatkuessa Thomas erkani suurempaan haaraan Terrencen jatkaessa ahtaammaksi käyvässä jonossa. Kulkureitti suureni mikrometri kerrallaan. Thomas palasi yhdelle valtateist ja pujahti kulkijoiden joukkoon. Tämä oli hänen elämäntehtävänsä. Hänen oli armoton ja itsevarma. Tappaminen tuli aivan luonnostaan.